Uchwała nr XXXIII/203/26
Rady Gminy Biłgoraj
z dnia 26 czerwca 2026 r.

w sprawie stwierdzenia w części nieważności Uchwały Nr XXIX/196/05 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 6 września 2005 r. w sprawie „Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień”

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2026 r. poz. 662) w związku z art. 54 §3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2026 r. poz. 143), w związku ze skargą (…) na Uchwałę Nr XXIX/196/05 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 6 września 2005 r., zmienioną uchwałą nr XV/72/2011 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 28 października 2011 r. w sprawie „Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień", Rada Gminy Biłgoraj uchwala, co następuje:

§1

1. Uwzględnić w całości skargę (…) na Uchwałę XXIX/196/05 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 6 września 2005 r., zmienioną uchwałą nr XV/72/2011 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 28 października 2011 r. w sprawie „Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień" i stwierdzić nieważność wyżej wymienionej uchwały w zaskarżonej części, tj. w części dotyczącej działki oznaczonej w ewidencji gruntów nr 640 obręb geodezyjny Ciosmy - oznaczonej na rysunku planu symbolami G1RL i G2RL jako do zalesienia.
2. Granice terenu objęte stwierdzeniem nieważności przedstawia załącznik graficzny do uchwały, sporządzony na fragmencie rysunku planu, o którym mowa w ust. 1.

§2.

Działanie organu w zakresie objętym skargą miało miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

§3.

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

§4.

1. Uchwała podlega publikacji na stronie internetowej gminy i ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego.
2. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego.

Przewodniczący Rady Gminy Biłgoraj

Dariusz Chojna

Załącznik graficzny do uchwały Nr XXXIII/203/26 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 26 czerwca 2026 r.
w sprawie stwierdzenia w części nieważności Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień

Uzasadnienie
do uchwały nr XXXIII/203/26 Rady Gminy Biłgoraj z dnia 26 czerwca 2026 r.

W dniu 12 czerwca 2026 r. (…) za pośrednictwem Rady Gminy Biłgoraj złożyła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie skargę na Uchwałę Nr XXIX/196/05 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 6 września 2005 r. w sprawie „Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień" domagając się stwierdzenia jej nieważności w części tj. w stosunku do działki oznaczonej nr 640 obręb geodezyjny Ciosmy, gm. Biłgoraj, oznaczonej w w/w planie symbolami G1RL i G2RL jako do zalesienia.

W skardze tej strona zarzuca naruszenie art. 16 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 2 pkt. 7 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że możliwe jest sporządzenie planu zagospodarowania przestrzennego na zwykłej mapie ewidencyjnej bez wykorzystania kopii map zasadniczych, gromadzonych w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym w sytuacji, gdy w dacie podejmowania zaskarżonej uchwały istniały mapy zasadnicze oraz sytuacyjno-wysokościowe dla miejscowości objętych wymienioną uchwałą. Ponadto strona zarzuca naruszenie jej interesu prawnego, które polegało na przeznaczeniu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego do zalesienia części działki oznaczonej nr 640 położonej w obrębie Ciosmy, gmina Biłgoraj, w sytuacji gdy działka ta używana jest rolniczo i przylega do działek zabudowanych. Wbrew prawu nie uwzględniono przy podejmowaniu uchwały, że wymieniona działka stanowiła grunty orne czy łąki. Ponadto stan prawny powstały po podjęciu wymienionej wyżej uchwały uniemożliwia skarżącej realizację planowanych inwestycji.

Zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym w brzmieniu obowiązującym przed 1 czerwca 2017 r., każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia, zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Wezwanie do usunięcia naruszenia złożone w niniejszej sprawie w dniu 28 kwietnia 2026 r. okazało się bezskuteczne wobec czego koniecznym stało się złożenie przedmiotowej skargi.

Pojęcie interesu prawnego w bezpośrednim rozumieniu oznacza interes oparty na prawie lub chroniony przez prawo. Interes prawny to interes osobisty, własny, indywidualny, znajdujący podstawę w konkretnym przepisie prawa materialnego oraz potwierdzenie w okolicznościach stanu faktycznego sprawy.

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę opisane okoliczności skarga zasługuje na uwzględnienie w odniesieniu do wskazanej przez właściciela w skardze działki.

Miejscowy planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień, zatwierdzony uchwałą nr XXIX/196/05 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 6 września 2005 r. (Dz. Urz. Woj. Lubelskiego z 2005 r., nr 214, poz. 3488), zmieniony uchwałą nr XV/72/2011 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 28 października 2011 r. (Dz. Urz. Woj. Lubelskiego z 2012 r., poz. 272) przeznacza tereny do zalesienia i użytkowania leśnego. Zgodnie z zapisami tego planu na terenach przeznaczonych do zalesienia zakazuje się lokalizowania wszelkich budynków, natomiast na terenach przeznaczonych do użytkowania leśnego zakazano lokalizacji wszelkich budynków, z wyjątkiem bezpośrednio związanych z gospodarką leśną. Planem tym zostały objęte, m.in., obszary położone w centrach miejscowości, w obszarach uzbrojonych, przy drogach urządzonych, gdzie nierzadko w ich bezpośrednim sąsiedztwie znajduje się zabudowa. Przykładowo, w Rapach Dylańskich na obszarze oznaczonym symbolem AA18RL od lat 80-tych funkcjonuje nieprzerwanie tartak. Jego właściciel z powodu ustaleń planu nie może dokonać jego rozbudowy. Stwierdzenie nieważności w części miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Biłgoraj terenów leśnych i zalesień na obszarach wymienionych w uchwale przyczyniłoby się do ich rozwoju, a kształtowanie ładu przestrzennego odbywałoby się na podstawie decyzji o warunkach zabudowy.

Przez naruszenie trybu sporządzenia planu należy rozumieć naruszenie sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia miejscowego planu, począwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu, a skończywszy na jego uchwaleniu. Zaś istotne naruszenie to takie, które prowadzi do sytuacji, w których przyjęte ustalenia planistyczne są odmienne

od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono trybu sporządzania aktu planistycznego. Sporządzenie planu na mapach ewidencyjnych (w skali 1:5000), które nie uwzględniają istniejącej zabudowy może stanowić przesłankę do stwierdzenia jego nieważności.

Podjęcie przedmiotowej uchwały następuje na podstawie art. 54 ust. 3 w związku z art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z Dz. U. z 2026 r. poz. 143). Zgodnie ze wskazanym przepisem *„Organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania.” … „Uwzględniając skargę, organ stwierdza jednocześnie, czy działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce bez podstawy prawnej albo z rażącym naruszeniem prawa.”* Uprawnienie do podjęcia przedmiotowej uchwały przez radę gminy nie jest jednolicie postrzegane w orzecznictwie sądów polskich. W dniu 18 listopada 2014 r. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wydał jednak precedensowe orzeczenie o sygn. akt II OSK 2377/14, w którym orzekł: *„Rada gminy, działając na podstawie art. 54 § 3 p.p.s.a. w zw. z art. 147 § 1 p.p.s.a., może uwzględnić skargę do sądu administracyjnego na własną uchwałę w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i stwierdzić jej nieważność. Pogląd przeciwny prowadziłby do wyłączenia możliwości zastosowania art. 54 § 3 p.p.s.a. w przypadkach, gdy przedmiotem skargi jest uchwała rady gminy (analogicznie również rady powiatu, sejmiku województwa) będąca aktem prawa miejscowego, czy też inne uchwały lub akty, których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a. Tak szerokiego wyłączenia zastosowania art. 54 § 3 p.p.s.a. nie można wyprowadzać w drodze wykładni, lecz wymagałoby to wyraźnej regulacji ustawowej.”* W komentarzu do art. 93 ustawy o samorządzie gminnym (stan prawny na dzień: 2016.01.01) Bogdan Dolnicki (red.) i Andrzej Matan w części odnoszącej się do wskazanego wyżej wyroku stwierdzili: *„Celem wprowadzenia tego przepisu było umożliwienie organowi administracji weryfikacji własnego działania lub bezczynności bez konieczności angażowania sądu administracyjnego w ocenę jego zgodności z prawem. Przepis ten służy więc realizacji zasady szybkości postępowania wyrażonej w art. 7 p.p.s.a. i powinien być wykładany w sposób zapewniający najpełniejszą realizację tej zasady ogólnej postępowania sądowoadministracyjnego.*
W doktrynie prawa administracyjnego przeważa pogląd, że przepis art. 54 § 3 p.p.s.a. stanowi nowe, samodzielne upoważnienie organu administracji publicznej do weryfikacji własnej decyzji, wiążące się wyłącznie z zaskarżeniem tej decyzji do sądu administracyjnego …”. W dalszej części komentarza do wskazanego orzeczenia, które autorzy aprobują w całości piszą: *„Przedstawione argumenty przemawiają za przyjęciem, iż przepis art. 54 § 3 p.p.s.a., pomimo tego, iż zawarty jest w ustawie procesowej, jest przepisem o charakterze kompetencyjnym, dającym organowi szczególne uprawnienie w ramach toczącego się postępowania sądowoadministracyjnego do podjęcia rozstrzygnięcia uwzględniającego skargę zgodnie z jej żądaniem przy zastosowaniu rodzajów rozstrzygnięć podejmowanych przed sąd administracyjny w razie uwzględnienia skargi (art. 145-150 p.p.s.a.). Przesłankami zastosowania tego przepisu przez organ są: uwzględnienie skargi w całości oraz zachowanie terminu (do dnia rozpoczęcia rozprawy). Uprawnienie organu do działania w ramach autokontroli w zakresie wyboru form i rodzaju rozstrzygnięcia sprawy jest powiązane z treścią żądania skargi oraz z przedmiotem zaskarżenia. Przepis art. 54 § 3 p.p.s.a. ma charakter ogólny, nie zawiera żadnych wyłączeń przedmiotowych lub podmiotowych. Przyjąć więc należy, że przepis ten odnosi się do wszystkich działań lub bezczynności, o których mowa w art. 3 § 2 i 3 p.p.s.a., a zatem również do zaskarżonych uchwał rady gminy stanowiących akty prawa miejscowego (art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a.). Jedynym ograniczeniem zastosowania przez organ art. 54 § 3 p.p.s.a. jest to, aby organ, uwzględniając skargę, działał "w zakresie swojej właściwości". Właściwość organu to zdolność prawna do rozstrzygania określonego rodzaju spraw.*

W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego pojęcie "właściwości" w rozumieniu art. 54 § 3 p.p.s.a. powinno być rozumiane podobnie jak na gruncie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. W przypadku art. 54 § 3 p.p.s.a. chodzi więc o zachowanie właściwości rzeczowej i miejscowej organu. Właściwość rzeczową organu administracji publicznej ustala się według przepisów o zakresie jego działania (art. 20 k.p.a.). Właściwość rzeczową trzeba ustalać na podstawie przepisów ustaw materialnoprawnych oraz tych przepisów ustaw ustrojowych, które dotyczą kompetencji organów administracji publicznej (B. Adamiak [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa, 2011, s. 108). Przy czym podkreślenia

wymaga, że do zakresu pojęcia właściwości rzeczowej organu nie należy forma ani rodzaj podjętego rozstrzygnięcia. (...) [NSA powołał się przy tym na postanowienie z dnia 29 grudnia 2009 r., II OW 73/09 - przyp. aut.]. W tej sprawie nie ulega wątpliwości, że rada gminy posiada kompetencje do podejmowania uchwałw sprawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Stanowi o tym art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym. W myśl tego przepisu do wyłącznej właściwości rady gminy należy uchwalanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Takie same kompetencje dla rady gminy przewidują przepisy art. 20 ust. 1, art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 ze zm.). Skoro zatem rada gminy jest właściwa, a więc posiada zdolność prawną do władczego rozstrzygania w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (jego uchwalenia, zmiany, uchylenia), to "w zakresie swojej właściwości" może również uwzględnić skargę na uchwałę w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, stwierdzając jej nieważność na podstawie art. 54 § 3 p.p.s.a. Przedstawione argumenty przemawiają za przyjęciem, iż przepis art. 54 § 3 p.p.s.a., pomimo tego, iż zawarty jest w ustawie procesowej, jest przepisem o charakterze kompetencyjnym, dającym organowi szczególne uprawnienie w ramach toczącego się postępowania sądowoadministracyjnego do podjęcia rozstrzygnięcia uwzględniającego skargę zgodnie z jej żądaniem przy zastosowaniu rodzajów rozstrzygnięć podejmowanych przed sąd administracyjny w razie uwzględnienia skargi (art. 145-150 p.p.s.a.). Przesłankami zastosowania tego przepisu przez organ są: uwzględnienie skargi w całości oraz zachowanie terminu (do dnia rozpoczęcia rozprawy). Uprawnienie organu do działania w ramach autokontroli w zakresie wyboru form i rodzaju rozstrzygnięcia sprawy jest powiązane z treścią żądania skargi oraz z przedmiotem zaskarżenia." I dalej: „Po wniesieniu skargi zastosowanie mają przepisy ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a zatem również art. 54 § 3 p.p.s.a. To, że przepisy ustawy o samorządzie gminnym przyznają uprawnienie do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy wyłącznie organowi nadzoru, nie wyklucza możliwości stosowania art. 54 § 3 p.p.s.a. Czym innym jest bowiem postępowanie nadzorcze prowadzone przez organ nadzoru na podstawie art. 85-92 ustawy o samorządzie gminnym, a czym innym postępowanie sądowoadministracyjne wywołane skargą organu nadzoru. (...). Przedstawiona argumentacja przemawia za przyjęciem stanowiska, iż rada gminy, działając na podstawie art. 54 § 3 p.p.s.a. w zw. z art. 147 § 1 p.p.s.a., może uwzględnić skargę do sądu administracyjnego na własną uchwałę w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i stwierdzić jej nieważność. Pogląd przeciwny prowadziłby do wyłączenia możliwości zastosowania art. 54 § 3 p.p.s.a. w przypadkach, gdy przedmiotem skargi jest uchwała rady gminy (analogicznie również rady powiatu, sejmiku województwa) będąca aktem prawa miejscowego, czy też inne uchwały lub akty, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a. Tak szerokiego wyłączenia zastosowania art. 54 § 3 p.p.s.a. nie można wyprowadzać w drodze wykładni, lecz wymagałoby to wyraźnej regulacji ustawowej". ... „Dlatego też z treści przepisów ustawy o samorządzie gminnym nie można wywodzić ograniczenia kręgu podmiotów władnych do stwierdzenia nieważności uchwały w ogóle. Innymi słowy, uprawnienia do wyeliminowania z obrotu prawnego wadliwego aktu gminy nie można rozumieć wąsko, tylko w granicach ustawy o samorządzie gminnym, bo ona - w przepisach art. 91 i n. - reguluje tylko jedną z dróg - na wcześniejszym (przedsądowym) etapie. Oczywiste jest, że wówczas rada gminy nie ma prawa stwierdzić nieważności swojej uchwały, nie ma bowiem ku temu podstawy prawnej. Jednakże już po wniesieniu skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego organ gminy uzyskuje takie uprawnienie - na mocy art. 54 § 3 p.p.s.a." W tym miejscu należy również wskazać na inne orzeczenia nie przyznające radzie gminy prawa do autokontroli własnej uchwały w trybie art. 54 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi np. Wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 13 lipca 2016 r. (II SA/Go 405/16) czy Wyrok WSA w Gliwicach z dnia 8 maja 2014 r. (II SA/GL 348/14. Jednak najnowsze orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, a więc Sądu wyższej rangi, z dnia 11 października 2016 r., sygn. akt II OSK 2402/15, Lex nr 2169079 stwierdza, co następuje: *„Rada gminy, działając na podstawie art. 54 § 3 w zw. z art. 147 § 1 p.p.s.a., może uwzględnić skargę do sądu administracyjnego na własną uchwałę w przedmiocie planu zagospodarowania przestrzennego i stwierdzić jej nieważność. Podjęta w tym trybie uchwała stanowi akt prawa miejscowego i podlega ogłoszeniu i kontroli sądu na zasadach ogólnych. Skarga na taką uchwałę przysługuje więc zarówno organowi nadzoru na podstawie art. 93 ust. 1 u.s.g., jak i innym podmiotom na podstawie art. 101 ust. 1 u.s.g."* W uzasadnieniu wyroku sąd stwierdził, iż przepis

art. 54 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu sądowoadministracyjnym ma na celu umożliwienie organowi administracji weryfikację własnego działania lub bezczynności bez konieczności angażowania sądu administracyjnego w ocenę jego zgodności z prawem. Przepis ten służy więc realizacji zasady szybkości postępowania wyrażonej w przepisie art. 7 tejże ustawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, a w szczególności wymienione powyżej prawomocne wyroki sądów administracyjnych oraz zasadę ekonomiki procesowej, należy stwierdzić, iż zasadne jest podjęcie niniejszej uchwały przez Radę Gminy Biłgoraj.

Podkreślić należy, iż w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego przepis art. 54 § 3 ppsa jest przepisem kompetencyjnym, dającym organowi szczególne uprawnienie w ramach toczącego się postępowania sądowoadministarcyjnego do podjęcia rozstrzygnięcia uwzględniającego skargę zgodnie z jej żądaniem przy zastosowaniu rodzajów rozstrzygnięć podejmowanych przed sąd administracyjny w razie uwzględnienia skargi (art. 145-150 ppsa). W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, iż przesłankami zastosowania tego przepisu przez organ są: uwzględnienie skargi w całości oraz zachowanie terminu. Zgodnie z argumentacją Naczelnego Sądu Administracyjnego przepis art. 54 § 3 ppsa ma charakter ogólny, nie zawiera żadnych wyłączeń przedmiotowych lub podmiotowych. Przyjąć więc należy, że przepis ten odnosi się do wszystkich działań lub bezczynności, o których mowa w art. 3 § 2 i 3 ppsa, a zatem również do zaskarżonych uchwał rady gminy stanowiących akty prawa miejscowego (art. 3 § 2 pkt 5 ppsa).

Zwrócić uwagę należy również na glosę aprobującą powyższy wyrok dr Tomasza Szewca (OwSS 4/2016, str. 111-115).

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, iż pomimo faktu, że powołany wyżej wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego zapadł na tle nieobowiązującej już treści przepisu art. 54 § 3 ppsa to zachowuje on aktualność. Bowiem istota przepisu pozostała niezmieniona tj. umożliwienie organowi dokonania autokontroli własnej czynności w określonym terminie. Zatem należy uznać, iż Rada Gminy Biłgoraj jest uprawiona do podjęcia niniejszej uchwały.

W związku z tym, że autokontrola to tryb, w którym organ rozpoznaje skargę niejako w zastępstwie sądu to może wydać tylko takie rozstrzygnięcie, do jakiego upoważniony jest sąd administracyjny. Stwierdzenie nieważności uchwały wywołuje natomiast skutki od chwili jej podjęcia (ex tunc). Uchwała rady gminy stwierdzająca nieważność uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wydana na podstawie art. 54 § 3 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi podlega ogłoszeniu w dzienniku urzędowym województwa, ponieważ eliminuje z obrotu prawnego akt prawa miejscowego jakim jest uchwała w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Podsumowując, konsekwencją uwzględnienia skargi w całości jest stwierdzenie nieważności uchwały nr XXIX/196/05 Rady Gminy w Biłgoraju z dnia 6 września 2005 r. (Dz. Urz. Woj. Lubelskiego z 2005 r., nr 214, poz. 3488) w żądanej części. Na koniec odnosząc się do terminu wejścia w życie niniejszej uchwały oraz konieczności ogłoszenia jej w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego należy podnieść, iż organowi znana jest treść przepisu art. 13 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1461 z późn. zm.). Jednocześnie należy podnieść, iż stosując wykładnię celowościową i w drodze analogii przy określeniu terminu wejścia w życie i trybu ogłoszenia niniejszej uchwały należy zastosować przepis art. 13 ust. 5 powyższej ustawy.

Podkreślić należy również, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 listopada 2014r., sygn. akt. II OSK 2377/14 nie kwestionował również kwestii sposobu wejścia w życie i publikacji uchwały Nr XLVI/690/13 Rady Miasta Zabrze z dnia 16 grudnia 2013 r. w sprawie stwierdzenia nieważności uchwały Rady Miejskiej w Zabrzu Nr XXV/261/04 z dnia 27 kwietnia 2004r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego centrum Zabrza - obszar C.(Dz. Urz. Woj. Śląskiego z 2013 r., poz. 7914).

W tym samym trybie procedowana była Uchwała Rady Gminy Biłgoraj nr XII/77/19 z dnia 25 lipca 2019 r. (Dz. Urz. Woj. Lubelskiego z 2019 r., poz. 4983) oraz wiele innych uchwał w latach 2019-2025 dotyczących przedmiotowego planu.

Mając powyższe na uwadze, podjęcie niniejszej uchwały jest w pełni uzasadnione i konieczne.